

# РЕШЕНИЕ

№ 6436

гр. София, 16.11.2020 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 30 състав,**  
в публично заседание на 15.10.2020 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Любка Петрова**

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **1620** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.211 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по жалба на К. С. А., ЕГН [ЕГН], чрез процесуалния му представител адв. Я. А. – САК срещу Заповед № 227з-64/28.01.2020 г. на началника на 03 РУ – СДВР, с която на основание чл.194, ал.2, т.1 във вр. с чл. 199, ал. 1, т. 3 от ЗМВР, на инспектор К. С. А. – мл. разузнавач в 01 КГ С „ПКП“ при 03 РУ – СДВР, е наложено дисциплинарно наказание „Писмено предупреждение“ за срок от 3 месеца.

В жалбата се релевират доводи за неправилност и незаконосъобразност на оспорения административен акт, като постановен при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, както и при нарушения на материално-правните разпоредби – отменителни основания съгласно чл. 146, т. 3 и 4 от АПК. Счита, че заповедта е издадена след изтичане на 2-месечния срок по чл. 195 от ЗМВР. Сочи, че не е запознат с действията на дисциплинарно-наказващият орган по извършване на проверката, както и че в производството не му е предоставена възможност да бъде подпомаган от друг служител, както и да си води бележки и да прави възражения. Не е посочено коя е заповедта, която не е изпълнена от страна на служителя и кои нейни разпоредби. Счита, че това води до нарушаване правото му на защита. Извършеното от жалбоподателя нарушение било квалифицирано неправилно по чл. 194, ал.2, т.1 вместо по т.2 от ЗМВР – неизпълнение на служебни задължения. Твърди се, че процесната заповед не съдържа всички реквизити по чл.

210, ал.1 от ЗМВР – не е конкретизирано мястото, времето, както и обстоятелствата, при които е извършено нарушението. Жалбоподателят сочи, че не е запознат със заповедта за съпровождане на лицето И. Я., както и, че не е преминал обучение за таква съпровождане. Липсвала и заповед за 2019 г., в която да фигурира името на жалбоподателя. Твърди още, че не е запознат и със съдържанието на Инструкция № 8121з-1008 от 16.12.2014г., която регламентира съпровождането на малолетни и непълнолетни лица. В процесната заповед липсвали и мотиви за формата на вината. Със същото наказание е наказан и другия член на екипа за същото нарушение, като счита, че не е допустимо двама служители, колективно и солидарно да бъдат едновременно наказани за едно и също нарушение. Соочи се, че не е съобразена и нормата на чл. 206, ал.2 от МВР при определяне на вида и размера на наказанието. Счита, че извършеното от него нарушение е маловажно по смисъла на чл. 198, ал.2 от ЗМВР. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени оспорената заповед. В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, се представлява от адв. А., която поддържа жалбата и моли за отмяна на процесната заповед. Претендира разноси по представен списък.

Ответникът – Началник на 03 РУ – СДВР, редовно уведомен, не се явява и не изпраща представител. В представени писмени бележки излага подробни съображения, че оспорваната заповед е законосъобразен административен акт и не са налице сочените основания за отмяна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Административен съд София-град, Второ отделение, 30 – ти състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно между страните, както и се установява с приетите писмени доказателства, че към датата на издаване на оспорваната Заповед, жалбоподателят е заемал длъжността мл. разузнавач в 01 група „Престъпления против личността“ на сектор „Противодействие на криминалната престъпност“ към 03 РУ на СДВР.

Със Заповед № 227з-754 от 03.10.2019г. на началника на СПКП при 03 РУ - СДВР, е заповядано съпровождането на лицето И. Л. Я. със служебен автомобил до Дом за настаняване на малолетни и непълнолетни лица в [населено място], [улица]. Екипът за съпровождане е от трима човека: Ю. Р. Д., К. С. А. и Н. Х. Х.. Ю. Д. е посочила, че е запознала лицата посочени в заповедта с основанията и реда за съпровождането и правомощията на служителите спрямо тях.

С докладна записка рег. № УРИ -227р-17532 от 04.10.2019 г. на началник сектор „ПКП“ при 03 РУ – СДВР зам.началника на 03 РУ – СДВР е уведомена, че на 03.10.2019 г. около 14:00ч. лицето И. Я. е следвало да бъде съпроводено от 03 РУ до дом за временно настаняване на малолетни и непълнолетни. Около 14:30 ч. е получено обаждане от екипа за съпровождане, че лицето е избягало от тях с белезници на ръцете, когато са пристигнали със служебния автомобил пред домът.

На същия ден зам. началника на 03 РУ – СДВР е издала Заповед № 227з-757 от 04.10.2019г. за извършване на проверка на действията на съпровождащия екип, сред който и жалбоподателя, като е назначена комисия, която да изготви писмена справка и да даде конкретни предложения за реализиране на съответната дисциплинарна отговорност на всеки един от служителите. Жалбоподателят е поканен да се запознае със заповедта с Покана рег. № УРИ 227р-17813/09.10.2019 г. (л. 26), и се е запознал с нея срещу подпис на 14.10.2019г. (л.23 гръб). Същият е поканен да даде писмени

обяснения с Покана рег № УРИ 227р-18256/15.10.2019 г. (л. 30). От дадените такива на л. 31 се установява, че К. А. не се е запознал със Заповед рег. № 227з-754/03.10.2019 г. за съпровождане. Със същата се е запознал в последствие, след започване на проверка по случая и след изискване на писмени обяснения по въпроса. На 03.10.2019 г. бил уведомен от И „ДПС“ Ю. Д., че е необходимо задържаното предния ден на лице И. Л. Я. да бъде съпроводено до ДВНМН С., като тя му заявила, че е необходимо да съдейства при съпровождането. Освен съпровождането на лицето, други конкретни задачи не му били определяни. Сочил, че не е запознат с личността на И. Я. и неговите прояви. След като Д. го уведомила, че трябва да тръгват, той заедно с Д. и колегата му Н. Х. слезли в ареста и И. Я. бил изведен от него. В този момент му се обадил друг колега по телефона и заявил, че е необходимо спешно да се направи справка за издирване на лице, което било спряно за проверка. Тъй като бил единствен служител в група Издирване и нямало друг служител, който да направи справката, се наложило да се качи до кабинета си. Като се върнал И. Я. вече бил с поставени отпред белезници и се отправили към служебната кола. Сочил, че не може да каже дали е спазил всички изисквания на Инструкция за съпровождане на малолетни и непълнолетни деца, тъй като не му било провеждано обучение за такова съпровождане. При пристигането им пред дома Д. била слязла, за да оповести служителите от дома. Другият служител, който шофирал излязъл също след нея, а жалбоподателят се намирал на задната седалка зад шофьора и след като колегите му били вече вън, отключил вратата на И., който бил видимо спокоен и с белезници на ръцете. Опитал да отвори неговата врата, която се оказала заключена отвън. В този момент И. отворил вратата и побягнал. В същия момент колегата му отключил вратата и А. последвал лицето, което се отдалечавало. Поради натоварено движение се оказало невъзможно да га стигне. След като установил, че не може да га настигне, веднага се обадил в ОДЧ и докладвал. След това предприели заградителни действия съвместно с колегата Х..

Видно от обясненията на ръководителя на екипа – Ю. Д. на л.33, същата е запознала екипа с това кого, къде и защо ще съпровождат преди да изведат лицето от помещението за задържане.

По случая е назначена проверка от СРП по пр.пр. № 40622/2019г., която е приключила с прекратяване поради липса на данни за извършено престъпление по чл. 297, ал.3 вр. ал.1 от НК. На 10.12.2019 г. е изготвена обобщена справка № УРИ 227р-22234 от извършената проверка. Според нея жалбоподателят по време на съпровождането на лицето Я. е извършил нарушение на чл. 21, т.4 от Инструкция с рег. № 8121з-1008 от 2014г. като не е охранявал съпровожданото лице с цел недопускане на бягство. Горното е квалифицирано като небрежност в служебната дейност, забавено или лошо изпълнение на заповед по смисъла на чл. 199, ал.1, т.3 от ЗМВР, за което е предвидено налагане на наказание „писмено предупреждение“. Поради това е предложено на жалбоподателя да бъде наложено наказание писмено предупреждение за срок от 3 месеца. Началникът на ОЗ РУ е запознат със справката на 10.12.2019г., когато е поставил положителна резолюция върху нея. Жалбоподателят е запознат със справката на 11.12.2019 г., като му е била връчена покана за даване на писмени обяснения на същия ден. Такива са депозиранни на 11.12.2019 г. (л.35), като А. е заявил, че има възражения, но същевременно няма какво да добави към дадените до момента обяснения.

Въз основа на изложената фактическа обстановка е издадена оспорената в настоящето

производство Заповед № 227з-64 от 28.01.2020г. на началника на ОЗ РУ-СДВР, с която на основание чл. 194, ал.2,т.1 - неизпълнение на заповедите и разпоредбите на преките ръководители във вр. с чл. 199, ал.1, т.3 – небрежност в служебната дейност, на жалбоподателя А. е наложено дисциплинарно наказание „писмено предупреждение” за срок от 3 месеца, затова че като назначен в съпровождащ екип на непълнолетно лице на 03.10.2019 г. не е охранявал същото и е допуснал бягството му. Горното е прието за небрежност в служебната дейност, представляващо нарушение на разпоредбите на чл.21, т.4 от Инструкция рег. № 8121з-1008/2014г. Препис от заповедта е връчен на жалбоподателя на 28.01.2020 г. С жалба от 06.02.2020г. е оспорена заповедта за налагане на дисциплинарно наказание.

В хода на съдебното производство като доказателства по делото са приети представените с административната преписка писмени документи. По искане на страните е допуснато събирането и на гласни доказателства чрез разпит на свидетелите Н. Х. Х. и Ю. Р. Д..

Свидетелят Х. твърди, че с жалбоподателя се познават служебно като колеги и са конвоирали веднъж задържан непълнолетен в края на 2019 г. Разпоредил му лично началникът на групата Ц. А. да го заведат в дома, в който трябва да се върне. Конвоирали непълнолетния с К. А. и Ю. Д.. Началникът на групата му казал той да е шофьор и да закарат И. на [улица]. Взели лицето от ОЗ РУ и тръгнали натам. Отпред до него стояла Д., а отзад били жалбоподателя и И.. Стигнали пред дома, като Д. отишла да извика служителите, а той тръгнал да слиза от автомобила, за да мине от страната на И. и да го изведат с К.. Жалбоподателят се опитал да излезе от задната лява врата, но тя не се отворила. Свидетелят му отворил и И. избягал. След това се опитали да го открият, като 2 часа го търсили и издирвали. Бил шофьор и не знаел, че е включено предпазното заключване на автомобила. По повод същият случай и той бил наказан със същото наказание, което обжалва. Свидетелят твърди, че Д. не ги е запознала с личността на непълнолетния, както и че никой не ги е запознал с инструкцията. Когато го докарали И., бил с белезници поставени отпред. Твърди, че не е виждал заповед за конвоиране на непълнолетни на началника на районното, в която да са включени той и жалбоподателя А..

Свидетелката Ю. Д. разпитана в съдебно заседание на 15.10.2020 г. твърди, че има задължение да запознае служителите със заповедта, и че същата им е съобщена.

По делото са представени още: Кадрова справка рег. № 513р-49192/17.06.2020 г. на мл. експерт К. А. за професионалния стаж и заеманите длъжности, награди и наказания в МВР; Протокол от 14.04.2018 г., видно от който К. А. на същата дата се е запознал със специфична длъжностна характеристика за длъжността, приложена по делото; Заповед № 227з-131/02.03.2018 г., в която са определени служители от ОЗ РУ-СДВР да извършват съпровождане на малолетни и непълнолетни лица на територията на СДВР; Заверено копие на протокол за запознаване на жалбоподателя с Инструкция № 8121з-1008 от 16.12.2014г. на министъра на вътрешните работи за организацията и реда за съпровождане на малолетни и непълнолетни лица от полицейските органи на МВР, видно от който К. А. се е запознал със същата на 19.08.2019 г.

При така установените факти, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Насочена е срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната разпоредба на чл.211 ЗМВР. Подадена е в преклузивния срок за

оспорване, от активно легитимирано лице, чиито права и законни интереси са непосредствено засегнати от административния акт.

Разгледана по същество същата е неоснователна.

Процесната заповед е издадена от компетентен по смисъла на чл. 204, т. 4 от ЗМВР орган. Съгласно тази разпоредба наказанията се налагат със заповеди от служители на висши и ръководни длъжности – за наказанията по чл. 197, ал. 1, т. 1 – 3 от ЗМВР. Видно от оспорената заповед, неин издател е Началник 03 РУ – СДВР, т. е. служител на ръководна длъжност, а към момента на издаването ѝ жалбоподателят К. С. А. е заемал длъжност младши разузнавач в 01 група „Престъпления против личността“ на сектор „Противодействие на криминалната престъпност“ към 03 РУ – СДВР и по отношение на същия е наложено дисциплинарно наказание по чл. 194, ал. 2, т. 1 от ЗМВР.

Актът е в предвидената от закона форма и съдържа изискуемите реквизити по чл. 210, ал. 1 от ЗМВР, вкл. мотиви и следващ се от тях диспозитив. Посочено е ясно - извършителят, мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението, разпоредбите, които са нарушени, доказателствата въз основа, на които то е установено, правното основание и наказанието, което се налага и срока на наказанието.

Заповедта също е издадена при правилно проведена процедура без допуснати съществени процесуални нарушения, която заповед безспорно е установила вмененото деяние и при съответно приложение на материалния закон.

На първо място следва да бъде отбелязано, че за нарушения, които по дефиниция не представляват „тежки нарушения на служебната дисциплина“ не е задължително назначаването на дисциплинарно разследващ орган, нито издаването на отделна и нарочна заповед за започване на производството. Такова изискване липсва в закона, по арг. за обратното основание от чл. 207 и на основание чл. 208 от ЗМВР. Въпреки това обаче, в процесния случай такова производство е проведено, като е назначен дисциплинарно-разследващ орган, проверката от работата на който е обективирана в справка, сведена до знанието на служителя. Не се споделят доводите на жалбоподателя, че не е запознат със Заповед № 227з-757/04.10.2019 г. на зам. - началника на 03 РУ – СДВР, тъй като същият е бил поканен да се запознае със заповедта с Покана рег. № УРИ 227р-17813/09.10.2019 г., и се е запознал с нея срещу подпис на 14.10.2019г. Поканен е и да даде писмени обяснения с Покана рег № УРИ 227р-18256/15.10.2019 г., като А. е дал такива, следователно няма допуснати нарушения от страна на дисциплинарно-наказващият орган.

Заповедта е издадена в срока по чл.195, ал.1 от ЗМВР вр. с чл. 196 от ЗМВР. Според цитираните разпоредби дисциплинарното наказание се налага не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от една година от извършването му. Дисциплинарното нарушение се смята за открито, когато органът, компетентен да наложи дисциплинарното наказание е установил извършеното нарушение и самоличността на извършителя, а дисциплинарното нарушение е установено, когато материалите от дисциплинарното производство постъпят при компетентния дисциплинарно наказващ орган. Справката с рег. № 227р-22234/11.12.2019 г. за извършената проверка по преписката е с поставената резолюция от 10.12.2019 г., като заповедта е издадена на 28.01.2020 г., следователно двумесечният срок по чл.195, ал.1 ЗМВР не е изтекъл, считано от датата на резолюцията, когато се счита за открито нарушението. Спазен е и едногодишният срок от извършването.

От доказателствата по делото се установяват фактическите обстоятелства, изложени като мотиви за налагане на дисциплинарното наказание „Писмено предупреждение“. Неоснователни са възраженията, че липсват мотиви, фактически и правни основания за издаване на заповедта. Същата е мотивирана в достатъчна степен, за да разбере наказаното лице, какво нарушение на служебната дисциплина е извършило. Жалбоподателят е запознат с Инstrukция № 8121з-1008 от 16.12.2014г. министъра на вътрешните работи за организацията и реда за съпровождане на малолетни и непълнолетни лица от полицейските органи на МВР, като видно от представеното заверено копие на протокол (л. 115-115), К. А. се е запознал със същата на 19.08.2019 г. На следващо място, същият е определен да извършва съпровождане на малолетни и непълнолетни лица със заповед № 227з-754 от 03.10.2019 г. на началника на 03 РУ, като на същата е отбелязано, че Ю. Д. е запознала лицата посочени в заповедта с основанията и реда за съпровождането и правомощията на служителите спрямо тях. В проведеното съдебно заседание свидетелката Д. отново потвърждава, че е запознала служителите със заповедта. Поради изложеното, съдът намира, че не са налице твърдените от жалбоподателя нарушения на административнопроизводствените правила.

Относно нарушенията на материалния закон, съдът намира че такива не са налице. След като жалбоподателят е включен в заповед за съпровождане на малолетни и непълнолетни лица и в процесния случай му е конкретно разпоредено да участва в екип по съпровождане на лицето И. Я., същият е длъжен да извърши съпровождането в съответствие с разпоредбите на Инstrukция № 8121з-1008 от 16.12.2014г. на министъра на вътрешните работи за организацията и реда за съпровождане на малолетни и непълнолетни лица от полицейските органи на МВР. Безспорно е установено, че по време на съпровождането И. Я. е избягал, като жалбоподателят е следвало да предвиди и предотврати бягството на лицето. Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че за същото нарушение е наказан и другия полицай – Н. Х. – шофьор на автомобила и е недопустимо двамата да бъдат едновременно наказани. Изрично в заповедта е посочено, че липсва координация между действията на Х. и А. или не е налице съгласуване или какъвто и да е вид организация между действията на инспектор Х. и мл. експерт А.. Липсата на координация между тях е довела до бягството на Я.. Следователно причината е в действията и на двамата, които макар и различни, са допринесли в еднаква степен за настъпване на инцидента.

Изложените фактически основания, че е налице неизпълнение на заповедите и разпоредбите на преките ръководители, което се изразява в проявена небрежност в служебната дейност, тълкувани по отделно и в съвкупност не си противоречат и не са неясни нито за нарушителя, нито за съда. Правилно са посочени и правните основания: чл.194, ал.2, т.1 от ЗМВР (Дисциплинарно нарушение е неизпълнението на заповедите и разпоредбите на преките ръководители), за което по силата на чл.199, ал.1, т.3, предл. първо от ЗМВР се налага „писмено предупреждение“ (Дисциплинарно наказание "писмено предупреждение" се налага за „небрежност в служебната дейност“). Небрежността в служебната дейност означава неизпълнение на служебните задължения с дължимата грижа на добър професионалист. Познаването,

спазването и прилагането на нормативната уредба, включително на заповедите и разпоредженията на министъра на вътрешните работи, заместник-министрите и главния секретар на МВР и на преките ръководители произтича и от длъжностната характеристика за длъжността „младши разузнавач“ в Сектор „Противодействие на криминалната престъпност“ към РУ на СДВР.

На следващо място, дисциплинарнонаказващият орган е спазил и разпоредбата на чл. 206, ал. 2 от ЗМВР, според която при определяне на вида и размера на дисциплинарните наказания се вземат предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, обстоятелствата, при които е извършено, формата на вината (в случая небрежност) и цялостното поведение на държавния служител по време на службата. В тази връзка следва да се съобрази, че на служителя е наложено второто най-ниско по степен наказание по чл.197, ал.1, т.2 ЗМВР. Видно от кадровата справка на служителя той има, както наложени дисциплинарни наказания, така и една писмена похвала и четири пъти обявяване на благодарност. Съвкупната преценка на тези факти и обстоятелства сочи, че при визираната доказаност на нарушението по чл.194, ал .2, т. 1 и чл.199, ал .1, т. 3 от ЗМВР, и съобразно цялостното поведение на служителя, правилно дисциплинарното наказание е било индивидуализирано в минималния му установен размер - 3 месеца /чл.199, ал.2 ЗМВР/.

Съдът намира, че е спазен принципът за съразмерност и е постановен административен акт в съответствие с целта на закона.

Процесната заповед се явява законосъобразен административен акт, издаден при спазване на административнопроизводствените правила и на приложимите в случая материалноправни разпоредби. Не са налице основания за отмяната ѝ, каквито се сочат от жалбоподателя. Жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на спора, и с оглед своевременно заявеното искане от пълномощника на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът намира същото за основателно. Възнаграждението следва да бъде присъдено в минималния размер от 100 лева, съгласно чл. 143, ал. 4 от АПК и чл. 78, ал. 8 от ГПК, във вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал.2 от АПК във вр. с чл.211 от ЗМВР, Административен съд София – град, Второ отделение, 30-ти състав

### **РЕШИ:**

**ОТХВЪРЛЯ** като неоснователна жалбата на К. С. А. срещу Заповед № 227з-64/28.01.2020 г. на началника на ОЗ РУ – СДВР, с която му е наложено дисциплинарно наказание „Писмено предупреждение“ за срок от три месеца.

**ОСЪЖДА** К. С. А., ЕГН [ЕГН] да заплати в полза на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 211, изр.последно ЗМВР.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

**СЪДИЯ:**